

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **S. M.**, zastoupena JUDr. Milanem Zábržem, advokátem se sídlem Veveří 57, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna, Odbor územního a stavebního řízení**, se sídlem Malinovského náměstí 3, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. T. R.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 12. 2010, č. j. 30 Ca 275/2007 – 108,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 8. 12. 2010, č. j. 30 Ca 275/2007 – 108, byla zamítnuta žaloba podaná žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2007, č. j. OÚSŘ U 07/40807/Bo, jímž bylo zrušeno rozhodnutí stavebního úřadu Úřadu městské části města Brna, Brno – Řečkovice a Mokrá hora (dále jen „stavební úřad) ze dne 29. 5. 2007, č. j. 0608336/2100/LEMA/STU-8, kterým byly osobě zúčastněné na řízení povoleny stavební úpravy rodinného domu Vránova 123, Brno, spočívající v provedení zimní zahrady na terase rodinného domu (dále jen „stavba“).

Krajský soud vymezil jako spornou otázku, zda na posuzovaný případ dopadá aplikace ust. § 190 odst. 3 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a následně ust. § 106 odst. 1 stavebního zákona. Uvedl, že předmětem jeho posouzení byla toliko výše uvedená stavba, nikoliv jiné stěžovatelkou

v žalobě zmiňované stavby či přístavby. Krajský soud dospěl k závěru, že k provedení stavby je postačující její ohlášení. Vzhledem k tomu, že předmětné stavební řízení bylo zahájeno před nabytím účinnosti stavebního zákona, ale v důsledku zrušovacího rozhodnutí žalovaného nebylo do nabytí účinnosti stavebního zákona ukončeno v prvním stupni, uplatní se ustanovení § 190 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Podle toho ve všech případech, kdy stavební řízení vedená podle dosavadního zákona nebyla ukončena v prvním stupni nejpozději do 31. 12. 2006, pokud se týkají staveb, u kterých podle nové právní úpravy již nebude třeba stavební povolení, ale postačí pouze ohlášení, se bude na takové stavby hledět jako na ohlášené podle stavebního zákona, za ohlášení se bude považovat žádost o stavební povolení a za den ohlášení se bude považovat den nabytí účinnosti stavebního zákona, tedy 1. 1. 2007 dle ust. § 198 stavebního zákona. Uplynutím čtyřicetidenní lhůty byla pak v posuzovaném případě ke dni 9. 2. 2007 stavba automaticky konkludentně povolena.

Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že souhlas se stavbou byl dán již tím, že ve lhůtě 40 dnů ode dne ohlášení stavby nebyl doručen zákaz stavby ani nebylo podání osobě zúčastněné na řízení pro nesplnění náležitostí postupem podle ust. § 105 odst. 3 stavebního zákona ve lhůtě 15 dnů odloženo. Stavební úřad proto postupoval nesprávně, když o stavbě rozhodoval postupem podle ust. § 66 a násl. zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Stěžovatelka byla o stavbě informována v rámci stavebního řízení a rovněž i uplatnila své námitky. Z tohoto pohledu nebyla na svých právech dotčena. Z důvodu, že byla posuzována pouze správnost procesního postupu, neprovedl krajský soud stěžovatelkou navržené důkazy a ani nevyhověl její žádosti o přerušení řízení do doby pravomocného skončení věci stěžovatelkou vedené u krajského soudu pod sp. zn. 30 Ca 171/2007.

Stěžovatelka v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnila důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítá, že napadený rozsudek se jeví jako zmatečný a není možné se podle něj dále řídit. Krajský soud v jeho výroku neuvádí, jaké rozhodnutí bylo předmětem podané žaloby, v odůvodnění pak pouze konstatuje, že *„shora uvedeným rozhodnutím* (...) *bylo zrušeno rozhodnutí Stavebního úřadu...“* Podle stěžovatelky v textu rozsudku zcela absentuje číslo jednací tohoto rozhodnutí a dále i pak obsahově text tohoto rozhodnutí, který měl být a byl napaden stěžovatelkou.

Stěžovatelka dále namítá, že nesouhlasí se závěry krajského soudu. Žalovaný podle ní nesprávně aplikoval přechodná ustanovení § 190 stavebního zákona, když řízení před žalovaným mělo být dokončeno ve smyslu původního stavebního zákona, neboť v řízení bylo již minimálně dvakrát rozhodnuto, a to nejprve 14. 6. 2006 a dále pak 29. 5. 2007. Tím byla splněna podmínka uvedená v ust. § 190 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Pokud by bylo toto ustanovení řádně aplikováno, pak podle stěžovatelky chybí podmínky pro ohlášení stavebního řízení – možnost se vyjádřit ke skutečnostem uvedeným v ohlášení stavby, když navíc doklady uvedené ve spisovém materiálu nejsou v souladu s ust. § 18 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 123/1998, kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona. Krajský soud podle stěžovatelky nesprávně při svém rozhodování použil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 6. 2006, když toto směřuje ke stavbě na dozděné zdi jen na straně související s nemovitostí V. 121, a nikoliv V. 125. Takto meritorně využil rozhodnutí, které *de facto* je a bylo vedeno za účelem jiné stavby,

resp. dostavby. Takovéto rozhodnutí neposkytuje právní základ a zejména pak stavebně technický základ pro možnost dostavby předmětné zimní zahrady. Stěžovatelka rovněž namítá, že důsledkem napadeného rozhodnutí je, že je rozhodnuto dosud nepravomocně o zimní zahradě, avšak dosud není rozhodnuto o tom, zda tato zimní zahrada by mohla být postavena na základech nosné konstrukce, která je předmětem jiného řízení. Krajský soud se nemohl zcela jasně a srozumitelně seznámit se stavem projednávané věci, neprovedl-li stěžovatelkou navržené důkazy a ani nevyhověl její žádosti o přerušení řízení, ve svém rozhodnutí byl nepřesný, nedůsledný a použil argumentaci, která s věcí nesouvisí.

Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení a přiznal stěžovatelce náhradu nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Uplatněné důvody kasační stížnosti určují svou povahou sled, v jakém se jimi Nejvyšší správní soud musí zabývat. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila také důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto námitkou. Pokud by totiž uznal její oprávněnost, nemohl by se zabývat ostatními námitkami stěžovatelky.

Rozsudek je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelný pokud z jeho odůvodnění *„není vůbec zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu soud nepřistoupil, resp. nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele obsaženou v žalobě a proč soud subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy“* (citace z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, www.nssoud.cz). Nepřezkoumatenost je také dána, *„opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz), a rovněž tehdy, *„není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (...). Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“* jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Není-li zřejmé, vůči jakému rozhodnutí závěry soudu směřují a tedy ve vztahu ke kterému rozhodnutí vypořádal námitky žalobce, pak lze jistě usuzovat na nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu. Pokud však soud neuvede v záhlaví svého rozhodnutí, které konkrétní přezkoumal, avšak z obsahu rozhodnutí soudu nepochybně vyplývá, že přezkoumávaným rozhodnutím je rozhodnutí žalovaného, jedná se o zjevnou nesprávnost, již soud opraví postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 Ads 125/2008 – 174, www.nssoud.cz).

V posuzovaném případě v záhlaví rozsudku krajský soud uvedl, že rozhodl v právní věci *„o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu“*. V odůvodnění rozsudku pak skutečně chybí přesné označení rozhodnutí správního orgánu, které krajský soud přezkoumával. Hned v prvním odstavci odůvodnění však krajský soud uvedl, že se jedná o rozhodnutí, kterým *„bylo zrušeno rozhodnutí Stavebního úřadu Úřadu městské části Brno – Řečkovice a Mokrá hora, (dále jen stavební úřad), ze dne 29. 5. 2007, č. j. 0602336/2100/LEMA/STU-8, o povolení stavební úpravy rodinného domu při ul. V. 123, B v k. ú. Rečkovice, spočívající v provedení zimní zahrady na terase rodinného domu v 1. NP“*. Dále krajský soud zrekapituloval obsah tohoto rozhodnutí a uvedl o rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 29. 5. 2007, že *„(r)ozhodnutí stavebního úřadu bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 8. 2007, č. j. OÚSŘ, které je napadeno žalobou.“* Z odůvodnění napadeného rozsudku je tedy zjevné, že krajský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2007, kterým bylo zrušeno přesně označené rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 29. 5. 2007. Žaloba stěžovatelky mířila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2009, č. j. 0608336/2100/LEMA/STU-8, které takto přesně specifikovala. Rovněž z obsahu kasační stížnosti proti nyní přezkoumávanému rozsudku krajského soudu vyplývá, že stěžovatelka si byla vědoma toho, že krajský soud uvedeným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného, když bod II. kasační stížnosti rekapituluje dosavadní procesní průběh případu ve zkratce odkazem na rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 29. 5. 2007 s tím, že *„(t)oto rozhodnutí nenabylo právní moci, neboť toto bylo zrušeno Statutární město Brno, odborem územního a stavebního řízení.“* Také z následných námitek proti právnímu posouzení věci krajským soudem je zřejmý přehled stěžovatelky o probíhajících řízeních a o tom, které rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal.

Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.

Citované ustanovení umožňuje soudu, aby v rozhodnutí opravil početní a písařské chyby a zjevné nesprávnosti, které jsou podobného původu jako písařské chyby. Za zjevnou nesprávnost tak může být považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí. Tento názor vyslovil Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 27. 9. 1968, sp. zn. 2 Cz 57/68, publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 37/1969, a Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod se od tohoto názoru odchýlit.

Z výše uvedeného podle názoru Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že krajský soud se v rozsudku zabýval přezkumem rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2007, č. j. OÚSŘ U 07/40807/Bo, stěžovatelka si této skutečnosti byla vědoma a pokud krajský soud v záhlaví přesné označení tohoto rozhodnutí neuvedl, jedná se o zjevnou chybu v psaní, která stěžovatelce nezpůsobila žádnou újmu na jejích právech.

Podle ust. § 190 odst. 3 písm. a) se řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou stavebních řízení neukončených v prvním stupni, která se týkají staveb, u nichž podle nové právní úpravy postačí ohlášení; na takové stavby se hledí jako na ohlášené podle tohoto zákona, za ohlášení se v tomto případě považuje žádost o vydání stavebního povolení a za den ohlášení den nabytí účinnosti tohoto zákona.

Ze správního spisu vyplynulo, že stavba byla povolena rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 14. 6. 2006, č. j. SU 4525-W05/Lep. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 9. 2006, č. j. OUSR U 06/40122/11-14, a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání a rozhodnutí. Dne 29. 5. 2007 vydal stavební úřad nové stavební povolení pod č. j. 0602336/2100/LEMA/STU-8. Přede dnem nabytí účinnosti stavebního zákona, tedy před 1. 1. 2007, nebylo předmětné stavební řízení ukončeno. První prvostupňové rozhodnutí ve věci, vydané dne 14. 6. 2006 bylo zrušeno v odvolacím řízení, druhé, bez ohledu na to, že bylo později rovněž zrušeno žalovaným, bylo vydáno 29. 5. 2007, tedy až necelý půlrok po nabytí účinnosti stavebního zákona. V den nabytí účinnosti stavebního zákona tedy stavební řízení nebylo v prvním stupni ukončeno, neboť dřívější rozhodnutí vydané v první stupni (dne 14. 6. 2006) již bylo zrušeno a další bylo – protizákonně – vydáno až 29. 5. 2007, tedy v době, kdy již stavební úřad neměl pravomoc takové rozhodnutí vydat, neboť věc měla být vyřízena cestou ohlášení podle přechodných ustanovení stavebního zákona. Zároveň je splněna i druhá podmínka použití přechodných ustanovení § 190 odst. 3 písm. a) stavebního zákona - u předmětné stavby podle nové právní úpravy bylo dostačující její ohlášení dle ust. § 104 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Na předmětnou stavbu je třeba v souladu s ust. § 190 odst. 3 písm. a) pohlížet jako na stavbu ohlášenou dne 1. 1. 2007. Podle ust. § 106 odst. 1 stavebního zákona, nebude-li stavebníkovi souhlas s ohlášením stavby doručen do 40 dnů ode dne, kdy ohlášení došlo stavebnímu úřadu, ani mu v této lhůtě nebude doručen zákaz podle § 107 stavebního zákona, platí, že stavební úřad souhlas udělil. Proto je správný závěr krajského soudu, že stavba byla povolena uplynutím čtyřicetidenní lhůty dne 9. 2. 2007. Ohlášení stavby představuje jeden z režimů povolování staveb. Souhlasem s ohlášením stavby je podání stavebníka (ohlášení stavby) vyřízeno a stavebník nabývá subjektivní veřejné právo stavbu provést. Následné povolení stavby rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 29. 5. 2007 je proto nejen nadbytečné a vybočující z pravomoci stavebního úřadu omezené novou úpravou ve stavebním zákoně, ale rovněž v rozporu se zásadou *ne bis in idem*. Nejvyšší správní soud proto shledal námitku stěžovatelky v tomto směru nedůvodnou.

Dnem 2. 1. 2007, začala pro stavební úřad běžet patnáctidenní lhůta k odložení podání podle § 105 odst. 4 stavebního zákona, pokud podání učiněné osobou zúčastněnou na řízení nemělo předepsané náležitosti podle § 105 odst. 1 - 3 stavebního zákona. Podle § 107 odst. 1 a 2 věta druhá stavebního zákona začala stavebnímu úřadu rovněž běžet třicetidenní lhůta k zákazu provedení ohlášené stavby. Stavební úřad však podání neodložil ani provedení stavby nezakázal, proto byla stavba povolena. Námitky chybějících podmínek ohlášení stavby je pak třeba v souladu se zásadou presumpce správnosti aktů vydávaných správními orgány a zásadou ochrany dobré víry jejich adresátů uplatnit proti rozhodnutí, kterým byla stavba povolena (konkludentnímu souhlasu s ohlášením stavby). Jedinou výjimku představuje skupina nicotných aktů. Z logiky věci však vyplývá, že

konkludentní souhlas s ohlášením stavby nemůže být nicotným aktem, neboť s realizací stavby, která nepodléhá režimu ohlášení, nemůže stavební úřad vyjádřit souhlas v režimu ohlášení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2009, č. j. 7 As 10/2009 – 86, publ. pod č. 2255/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz), konkludentní souhlas s ohlášením stavby nelze ani presumovat u nikoho jiného než právě u stavebního úřadu. Dospěl-li krajský soud ke správnému závěru, že žalovaný správně zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 29. 5. 2007, neboť stavba byla povolena konkludentním souhlasem s ohlášením stavby dne 9. 2. 2007, pak nepochybil, když neprovedl stěžovatelkou navržené důkazy ani nevyhověl její žádosti o přerušení řízení. Stěžovatelka mohla totiž úspěšně namítat jedině neexistenci podmínek užití ust. § 190 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, tedy že stavební řízení bylo ukončeno v prvním stupni, případně že u předmětné stavby nepostačí podle nové právní úpravy ohlášení. S těmito námitkami se však krajský soud řádně vypořádal a taktéž rozhodnutí žalovaného v tomto směru obstojí.

K námitce nesprávného užití rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 6. 2006 Nejvyšší správní soud uvádí, že tohoto rozhodnutí bylo krajským soudem v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku užito pouze při rekapitulaci dosavadního vývoje případu. Skutečnost, zda tímto rozhodnutím byla povolena stavební úprava v provedení zimní zahrady bez dělící zdi mezi terasami rodinných domů V. 123 a V. 125, jak uvedl krajský soud, nebo mezi terasami rodinných domů V. 123 a V. 121, jak uvádí stěžovatelka, není pro posouzení předmětné věci nijak důležitá a krajský soud jí ani nijak nevyužil pro své závěry. Rovněž tato námitka je proto nedůvodná.

Ze všech důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle ustanovení § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil a z důvodů hodných zvláštního zřetele ji může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil a nenavrhla, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu dalších nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu